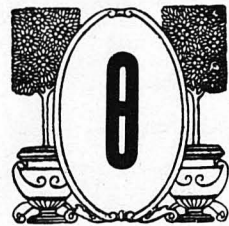


ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ

Η πολιορκία της Δαμασκού απ' τους Σαρακηνούς και ο γενναίος φρούραρχος Θωμάς Πελαγονίτης. Τα βάσανα των Χριστιανών. Το ειδύλλιο της Εύδοκίας και του Ίωνά. Η Δαμασκού παραδίνεται στους Άραβες. Το δραματικό κατάρθαι των φυγάδων. Ένας έρωτας που μεταβάλλεται σε θανάσιμη μίσος. Ο άρνησθησικος κι η πρόην μνηστή του. Η λύσις της τραγωδίας, κτλ. κτλ.



Α σās διηγηθόμε παρακάτω την τραγική ιστορία μās 'Ελληνοπούλας, που συνέβη 633 χρόνια μετά τη Γέννησι του Χριστού, κοντά στην περίφημη Δαμασκού της Συρίας...

Την εποχή εκείνη, Ίούλιω μήνα, στρατός Άραβικός από 45 χιλιάδες άνδρες, με αρχηγό τον Άβου Όμπειράχ, πολιορκούσε τη Δαμασκού. Η χριστιανική φρουρά της πόλεως ήταν γενναία, αλλά λιγοστή, με φρούραρχο έναν Έλληνα την καταγωγή Θωμά Πελαγονίτη. Οι πολιορκούμενοι, άμα έτελείωσαν τα τρέψμα τους, ελεγχόησαν δυό έξόδους, άλλ' άποφροήσαν από τους Άραβες και αναγκάστηκαν να ξεαναγκυρίσουν πάλι μέσα στά τείχη της πόλεως.

Έτσι η πολιορκία συνεχίστηκε επί έβδομηντα ακόμα μέρες. Τέλος οι κάτοικοι έβρισαν τό θάρρος τους και την ύπαμονή τους κι' έσπευδαν πρεσβεία από έκατό αρχηγούς, επικυλούμενοι τό έλεος του Άβου Όμπειράχ. Ο Άραβ άρχηγός δέχτηκε με φιλοφροσύνη τους άπεσταλμένους στο πλοίοιο πρεσβήτη του κι' έδήλωσε, ότι άσοι απ' τους Δαμασκούσιους ήθελαν να εγκαταλείψουν την πόλι, παραδίδαν να φύγουν άνεμόχλητα, παίρνοντας μαζί τους και τά πολυτιμότερα πράγματά τους. Όσοι πάλι δέν ήθελαν να φύγουν, παραούσαν να μείνουν στην πόλι, διατηρούντες και τις ιδιοκτησίες τους. Η Δαμασκούσιος όμως θά έπερατε στην έξουσία του και όλες η εκκλησίες θά μετεβάλλοντο σε τζαμά, εντός 7 που θά έμειναν για τη λατρεία των Χριστιανών.

Οι άπαιρέσομοι δέχτηκαν τους όρους αίτουδς και υπέγραψαν τη σχετική συνθήκη παραδόσεως. Η Δαμασκούσιος είχε επτά κόρες. Την όμορφότερη όρα, ο Άραβ αρχηγός με τό στρατό του παροφάστικε μισοστά σε μια απ' αυτές, η όσα έμέσως του άνάχησε. Άλλα την ίδια όρα ο Καλίης πών Άράβιον, ο θηραδός Καλέδ, με άλλο στρατό, μπήκε από μια άλλη πύλη μέσα στη Δαμασκού και, διαφρονώντας με τό στρατηγό του για τους όρους της παραδόσεως, άρχισε να σφάζη και να κείη...

Ο τίμος όμως Όμπειράχ, μόλις τό έμαθε αυτό, έσπεξε επί τόπου και με δυσκολία τον έπεισε να πάηη τη σφαγή και να μείνη πρόην στη συμφωνία της παραδόσεως. Κι' έτσι άποκατεστάθη η τάξη στη Δαμασκού, της οποίας οι περισσότεροι κάτοικοι έμειναν σ' αυτή και ύποσχέθηκαν στους Άραβες να πληρώνουν φόρο. Ο άνδρας όμως Θωμάς Πελαγονίτης και οι επήχηαντες απ' τους στρατιώτες του, έποφροήσαν την έξουσία τους να ύποκήνουν στους Μουσουλμάνους Άράπηδες. Κι' έφυγαν απ' την πόλι, άκακοουδόμενοι ως τις γυναίκες τους, τά παιδιά τους και άρκετους πολίτες. Έπειτα δέ από μια μεγάλη και κοπαστική πορεία, κατωκήνωσαν στά λιβάδια...

άναγκαστικά, τό δρώμα της άνώνημης ζωής τους. Ήσαν μια λανθάνουσα σιοργή, ένας απ' τους κρυφούς δεαμούς εκείνους, που γεννοήνται, μεστώνουν και φροντύνουν, μόνο μέσ' στην άγνή, την άνεκτίμητη, τη διαμαντένια λαϊκή καρδιά...

Παλλές φορές δοκίμασαν να τους χωρίσουν άλλοι, με χίλιες—δυό προφάσεις, από τίλεια. Όμως, δέν τό κατάφεραν ποτέ. Μία φορά, μονάχα, τό κατάφεραν—κι' αυτό τό τσάουμά τους, έγινε με πάθος και με πείσμα, σάν τά τυφλά κι' άπότομα ξεσπάσματα μιας δυνατής άγάτης πληγωμένης... Κ' έπειτα γυνίκαν, πάλι, φίλοι—και, μελίστια, πού φίλοι κι' από πρώτα.

Υπόρχουν κάποια πράγματα όμοια στη ζωή, κάποια τένα πολύτιμα αισθήματα, χαμένα μέσ' στά βάθη της ψυχής, που μās έμνύνουν, με την ύπαρξή τους, τη φοβερά παρηγορην έλπίδα, πως ο κόσμος δέν έγινε του χάου—άλλα πως ίσως να βαδίσει κάπου, προς κάποια λύση φαινή, μυστηριώδη, προς κάποιο άγνωστο κι' άνώτερο σκοπό...

(Ακολουθεί)

Δέν είχαν όμως ακόμα ξεποστάσει, όταν κατέφθασαν στον κατωκισμό τους έφιπποι άγγελιαφοροι του Καλίη και τους είδοσήσαν, ότι εντός τριών ημερών, άφειλαν να σηκώσουν τά τσάντοηρα τους και να φύγουν, γιατί διαφερετικά εθά τους κατεδίωκε και θά τους έσφαζε δίους, ως έχθρους του Προφήτου και των άληθινών πιστών.

Η άπειλή όμως αυτή του Καλίη δέν θά επραγματοποιετο ίσως, αν δέν συνέβαινε τό άκόλουθο άπροσδόκητο επεισόδιο :

Ένας νέος Σύριος, καταγόμενος από άριστη Χριστιανική οικογένεια της Δαμασκού, είχε άρραβωνιαστεί με όμοια Έλληνοπούλα, Εύδοκία όνομαζόμενη, της οποίας οι γονείς είχαν μεταναστεύσει απ' την Κύπρο στη Δαμασκού για εμπόριο ύφανομάτων. Ο Ίωνάς (αυτό ήταν τό όνομα του νέου), άγατούσε παράφορα την Εύδοκία, κι' επειδή οι γονείς του ανέβαλαν τό γάμο τους, οι άρραβωνιασμένοι άποφροήσαν να... τό ακάσουν απ' την πολιορκουμένη πόλι...

Στό δρώμα όμως ο Ίωνάς έπεσε σε παγίδα κι' αχμαιοτίστηκε απ' τους Άράπηδες, ενώ η Εύδοκία—έλεπός από σύμπλοση—κατόρθωσε να ξεφύγη και να γυρίση στην πόλι...

Ο Ίωνάς, βασανιζόμενος απ' τους Άράπηδες, άναγκάστηκε να δεχτή τό Μουαμεθανισμό για να γλυτώση τη ζωή του. Κι' διαν η Δαμασκούσιος έπεσε στά χέρια των Άράπηδων, ο Ίωνάς (Άχμετ τώρα) παροφάστηκε στο σπίτι της Εύδοκίας, η όποια μαζί με τους γονείς της ήταν από αυτούδς που παρέμειναν στην πόλι. Μόλις όμως τον είδε η νέα, τον είλε περιφρονητικά :

—Έρωθα πως άνήθηρες τό Χριστό και γίγηες Μουσουλμάνος !

Λοπόν, πήγαμε να πάρης μιαμιά Άρατίνα ! Εγώ Χριστιανή γεννήθηκα και Χριστιανή θά πεθάνω !

Ο άρνησθησικος επροσάθησε να δικαιολογηθή, άλλ' η Εύδοκία ήταν άμετάπειστη. Και ο Ίωνάς έφυγε, μονηροφίζοντας φοβερές άπειλές.

—Θα ίδης τί έχεις να πάθης και σ' και οι άλλοι Χριστιανοί !.. Ναι, Μουσουλμάνος είμαι και τέτοιος θά μείνω.

Την ίδια βραδεία, οι γονείς της Εύδοκίας, φοβούμενοι τις άπειλές του, πήραν την κόρη τους, φέρεσαν δυο πράγματα μισροήσαν στις γκαμίες και έφυγαν απ' τη Δαμασκού, πηγαίνοντας να σιμύξουν τους άλλους σιματιώτες τους.

Έντομομαξού ο Ίωνάς, κερφεμένος απ' τη μανία της εκδοκήσεως, έπήγε στον Καλίη Καλέδ και τον κατάφερε να κατεδίωξη τους εγκαταλείφσαντας την πόλι Χριστιανούς.

Και γρήγορα, ο Καλέδ με τον Ίωνα, επά κεφαλιές τεσσάρων χιλιάδων ίππων, εκάλασαν προς την πεδιάδα, έτέρασαν τό όρος Λίβανο και κατέφθασαν τους Χριστιανούς...

Οι δευτροχισμένοι αυτοί, κατασκαμμένοι καθώς ήταν απ' τις ταλαιπορίες, δέν μπορούσαν να ξεφύγουν. Το ήθικό τους ήταν τόσο καταπεσμένο, ώστε οίτε την παραμικρή αντίσταση ήταν σε θέσι να προβάλλουν στην άπροσδόκητη αυτή επίθεση των Άράπηδων.

Και οι Άράπηδες ίππεις έθέριζαν κεφάλια με τις μακρές τους σπάδες, χωρίς να λυπηθόν οίτε τις γυναίκες, οίτε τά παιδιά. Η κοιλιά έγένεσε αίματα και πτώματα. Δέν άφησαν κανένα ζωντανό.

Μέσα στη φοβερή έκείνη άνθρωποσφαγή, ο εκδοκησικός Ίωνάς (ή καλύτερα ο Άχμετ) εκόνταξε δώ και κεί να βρη την Εύδοκία, για να χωρίση τά έντοματά του. Και την βρήκε πράγματι στη ρίζα ενός βράχου, όπου κοιτόνταν σκαμμένοι ο πατέρας της και η μάνα της.

—Άτιμε ! του φώναξε μόλις τον είδε η κόρη. Άτιμε, δέν θά με πάρης ζωντανή !

Και πριν ο άρνησθησικος προφάσει να βάλη χέρι επάνω της, η Εύδοκία έβγαλε απ' τον κόρφο της ένα μαχαίρι και τόμηξε στην καρδιά της.

Έπειτα νεκρή επάνω στά πτώματα των γονέων της.

